

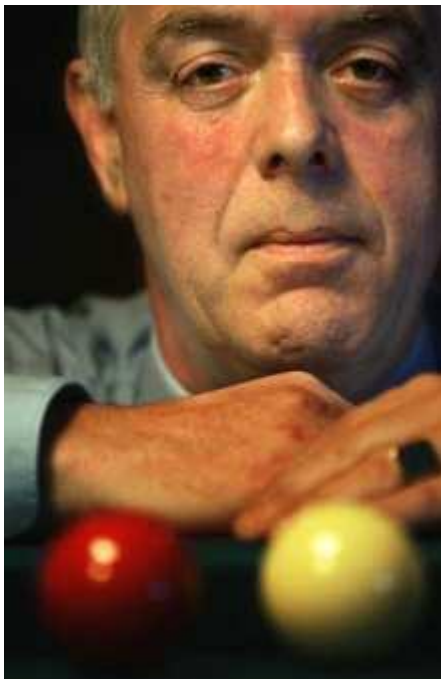
Artikel uit Haagsche Courant van 04-04-2003

BILJARTEN |

'Ik miste de echte killersmentaliteit'

door Wim de Lange

Voor Steef Douw, de bekendste verschijning in de Haagse biljartwereld, is de door hem zo geliefde tak van sport grotendeels een kwestie van over en sluiten. Hij is getroffen door de ziekte van Parkinson. Meer dan twintig jaar was hij medewerker van deze krant. Ook die taak legt hij binnenkort neer.

Steef Douw: 'Op een bepaald moment begon ik, als topdriebander, simpele stoten te missen'.
(foto Evert-Jan Daniels)

DEN HAAG | Hij heeft zijn emotionale buien, natúúrlijk, maar in doorsnee blijkt Steef Douw ondanks zijn handicaps nog steeds monter de wereld in. Sinds de dag dat hij van de artsen te horen kreeg dat hij was getroffen door de ziekte van Parkinson, heeft Steef Douw (58) leren relativeren. "De arts zei: meneer Douw, denk niet teveel na over deze ziekte, u kunt er honderd mee worden. Geniet vooral van het leven. En dat doe ik dan ook. Want mijn gezin - vrouw, dochter, schoonzoon, kleinkind- staat meer dan ooit op de eerste plaats. En ik heb ook nog altijd mijn caravan. Héérlijk."

Hij omschrijft zichzelf, toch met een tikje humor, thans als 'een wrakkie'. "Ach, het zit gewoon niet mee. Naast die ziekte heb ik een chronische slijmbeursontsteking in mijn schouder en heb ik last van spataderen. Moet ik van die steunkousen voor dragen. Maar je moet positief blijven, hou ik mezelf ook steeds voor. Dat biljarten is over. Nou en? Toen ik vernam dat ik door die ziekte was getroffen, dacht ik slechts één ding: hoe lang kan ik mijn kleindochter nog zien? En dus niet van, wat rampzalig dat ik niet meer op een beetje niveau kan biljarten."

Hekel

Uitgerekend aan de biljart-tafel kwamen de symptomen naar de oppervlakte. "Ik was, al zeg ik zelf, toch een behoorlijke biljarter. De Nederlandse top haalde ik overigens niet. Daarvoor was ik te lief. Je moet een killersmentaliteit hebben, aan je tegenstander een hekel kunnen hebben. Zo zat ik niet in elkaar. Maar goed, op een bepaald moment begon ik, als topdriebander, simpele stoten te missen. Zomaar. En niet een paar centimeter, nee, twintig tot dertig. Ik dacht, Steef, dat gaat niet goed, al denk je in het begin nog aan gebrek aan concentratie. In die tijd rookte ik nog. Wat me opviel was dat ik de as van m'n sigaretje niet meer met m'n wijsvinger in het asbakje kon wegtippen. Wat je dus altijd doet zonder daarbij na te denken. Ook met schrijven kreeg ik problemen. Enfin, om een lang verhaal kort te maken, na diverse onderzoeken kwam het hoge woord eruit, de ziekte van Parkinson dus."

Hij speelt nog wel z'n partijtje, maar liefst ergens op een achterafbiljart. "Een vriend van me heeft thuis een biljart staan. Daar speel ik nog weleens. En op de vroege zaterdagmorgen in Samonda, als er weinig mensen zijn. Weet je, er was een tijd dat die oudjes in Samonda met open mond naar me zaten te kijken. Ik stond bekend om mijn techniek. Wat mooi, riepen ze dan. Maar vorig jaar liepen ze na vijf, zes beurten gewoon weg. Was dat Steef Douw? Nee, ik heb mijn problemen niet uitgelegd, dat ging me te ver. Maar psychisch krijg je daarvan wél een tik."

Steef Douw, die liefst ruim twintig jaar biljartmedewerker van deze krant is geweest en deze taak binnenkort zal overdragen aan de in Haagse biljartkringen ook zeker niet onbekende Theo Dijkstra, was niet alleen een prima driebander. Ook op organisatorisch gebied leverde hij baanbrekend werk af. Hij was de grote animator van het Haagsche Courant Cup-toernooi. En omschrijft dat evenement nog altijd als 'het hoogtepunt binnen de West-Nederlandse biljartwereld'. Douw: "Tussen 1984 en 1995 hebben we iets neergezet, wat uniek was. Men praat er nu nóg over. Fantastisch, ik denk er nog steeds met weemoed aan terug. We begonnen met 169 deelnemers en een paar jaar later waren dat er ruim driehonderd. Zelf won ik die Cup overigens in 1992."

Steef Douw leerde de biljartsport van zijn vader Sjef. "Eerst mocht ik niet mee de kroeg in. Te jong. Speelde ik stiekem in de soos van de parochieclub van de Agneskerk aan de Newtonstaart en in café De Kroon. Later mocht ik wél met pa mee. Waren we samen lid van de vereniging Excelsior, in café Bout op de hoek van de Van Ostadestraat en de Vaillantlaan. Eerder handbalde ik, bij Hermes, speelde voetbal bij LENS, nog steeds mijn club, en was ook actief als tafeltennisser. Maar biljarten, ja, dat was het toch."

Ben Velthuis

In de daarop volgende jaren bleek Steef Douw een talent. Op z'n 35ste werd hij kampioen driebanden grote tafel van Den Haag, in 1978 nam hij deel aan het Nederlands kampioenschap. "In Gilze Rijen, met toppers als Ben Velthuis en Ties Broossens. Ik werd, geloof ik, zevende. Maar nogmaals, voor de landelijke top was ik niet geschikt."

"Het driebanden heeft me altijd meer getrokken dan het librespel. Bij het driebanden is elke figuur weer anders, een librist is vaak een machine."

In 1990 ontving Steef Douw, die als kelner in vele Haagse biljartlokaties (o.m. Die Haghe, Lion d'Or, Delta snookercentrum, Rustenburg) werkzaam was, voor zijn vele verdiensten voor de biljartsport de trofee van verdienste van het district Den Haag van de KNBB.

En wat gaat hij nu doen? "Dingen die leuk zijn. Naar LENS kijken, maar ook van afstand de biljartsport volgen. En die Dijkstra achter z'n vodden zitten, want de berichtgeving voor de krant moet natuurlijk goed blijven. Ach, zolang ik me rustig blijf gedragen, gaat het wel. Ik zal met die ziekte moeten leren leven, zo simpel is het."